

PSYCHOLOGIE EN PRAKTISCHE MAGIE

17-09-1962

Wanneer wij spreken over magie, dan wekt dit een gevoel van iets vreemds, verborgens, geheimzinnigs. En slechts weinig mensen realiseren zich waar de eigenlijke kern van het magisch gebeuren is gelegen.

Hedenavond zullen wij beginnen vast te stellen wat de kern is van de magie, en pas daarna kunnen we eventueel spreken over haar toepassing.

Wanneer ik nu zeg "magie", dan kom ik tot de conclusie dat ik een woord gebruik, dat buiten het redelijke valt, dus buiten het normale leven, het normale besef van de mens. Het is gebaseerd op wat de psycholoog noemt "het onderbewustzijn", en in heel veel gevallen zullen we in de magie dus ook zuiver psychologische drijfveren aantreffen en - wat meer is - psychologisch eenvoudig verklaarbare reacties.

De grote drijfveren, die wij op de achtergrond van elk psychologisch onderzoek weer vinden, zijn eenvoudig: angst, begeerte, honger.

En wanneer wij ons bezighouden met het beschouwen van de verschillende magische rituelen, die overall worden volvoerd, en met de gebruiken die vandaag aan de dag nog bestaan, komen wij tot de ontdekking, dat het inderdaad ergens klopt.

Wat denkt u b.v. van een maaltijd? Een maaltijd die symbolisch wordt genuttigd in de Rooms Katholieke kerk, wanneer men b.v. tijdens het misoffer of er na communiceert, waarbij dus officieel brood en wijn worden gedeeld, ofschoon dit tegenwoordig niet meer zo wordt gedaan.

Wanneer wij te maken krijgen met bepaalde inwijdingsgenootschappen, vinden wij heel vaak na de bijeenkomst een gemeenschappelijke maaltijd.

Als wij de beschrijvingen lezen van een heksensabbat, dan is een gemeenschappelijke maaltijd daarvan een belangrijk deel.

U zult dus begrijpen, dat er ergens een associatie moet zijn te vinden, een associatie b.v. tussen eten en het magisch gebeuren.

Maar we vinden deze associatie ook elders op een heel andere manier.

Indien het uw belangstelling heeft, zou ik hier eens willen ingaan op een element van de paradijsmythe. Deze wil ik dan bezien uit een zuiver psychologisch standpunt.

Adam en Eva worden uit het paradijs verdreven. Daarbij vernemen wij dat Adam van een appel eet, die Eva hem aanbiedt. We weten dat in vele streken lange tijd het gebruik heeft bestaan dat een jongeman, die een meisje had uitgezocht - om met haar te dansen of om wat anders, misschien zelfs om haar te huwen - haar een appel overhandigde. In sommige streken van Duitsland bestaat dit gebruik nog. Wij mogen dus aannemen, dat hier niet alleen op een vegetarische maaltijd wordt gezinspeeld maar wel degelijk op een voor de persoonlijkheid ingrijpend gebeuren.

Nu worden Adam en Eva uit het paradijs verjaagd. Maar wat gebeurt er? Zij bedekken hun schaamte met bladeren. Is dat logisch? Volgens mij niet. Want per slot van rekening, je schamen voor naaktheid kun je alleen doen, als je weet dat er kleren bestaan.

En volgens geen enkel deel van de opzet of beschrijving kunnen we ook maar vermoeden dat er in het paradijs kleding bestond. We mogen dus aannemen dat er iets anders is.

En nu ontdekken wij dat het seksueel element zowel in vele godsdiensten, als ook bij vele magische rituelen, een grote rol heeft gespeeld. Wij ontdekken b.v. dat vele magiërs (bij de pygmeeën bestaat hiervan een sterk voorbeeld) de schaamdelen bedekt houden in het normale leven, maar tijdens een magische ritus deze onbedekt laten. Waarom? Gewoonlijk schermt men de magische invloed af die, naar men veronderstelt, daarvan uitgaat. Maar tijdens het ritueel moet deze vrijelijk kunnen uitstralen. Wij treffen hier dus een verschijnsel aan dat op het ogenblik bij primitieve volkeren bestaat, dat in het verleden in de historie van menig volk en menige religie is aan te tonen, en dat we zelfs hier er daar terugvinden in de

oude mysteriën. Zelfs bij de Eleusinische mysteriën vinden wij in het mysteriespel - dat voor de menigte, dus voor alle aanwezigen en niet alleen voor de ingewijden wordt opgevoerd - eveneens een dergelijk symbool, nl. een ogenblik dat er iets wordt ontbloot om te symboliseren dat er een groots gebeuren plaatsvindt.

Ja, dan vraag je je toch wel af, is het misschien zo dat de mens ook zijn seksuele drift eigenlijk gebruikt als basis van de magie? Ik meen dat ik dit bevestigend mag beantwoorden.

Om u hiervan niet teveel te vertellen, maar alleen enkele voorbeelden te geven, wij kunnen bewijzen dat van de oudheid af, tot op heden toe, het seksuele en de copulatie een rol spelen bij de magische gebruiken en zeden van groepen, die zich sterk met het paranormale en het occulte bezighouden.

Een ommekeer daarvan vinden wij in degenen, die een absolute onthouding beoefenen, maar tegelijk deze kracht weer op een ander niveau gaan gebruiken, zodat ook hier het seksueel element weldegelijk is vertegenwoordigd.

Dan de kwestie angst. In het begin van het magisch werken van de mens bestaat er een angst voor alle dingen. De eenvoudige verklaring die men geeft als er iets is mislukt, is dat een boze geest heeft ingegrepen. Als een jager verkeerd richt waardoor zijn pijl het doel mist, dan is het een boze geest die de pijl heeft afgedreven, en ligt de schuld niet bij hem die verkeerd heeft geschoten.

Wanneer er ergens een gevaar dreigt dan zijn het demonen.

Is er een verscheurend dier in de buurt dan is het een demon die het drijft, of misschien is het zelf een demon.

Later ontstaat de sterrenkunde en gaat men ontdekken dat er invloeden bestaan, die volgens zekere regels werken en een zekere regelmaat hebben. En dan komt men tot de gedachte dat het Al is verdeeld in groepen van goden (we vinden dit o.m. terug in de leer van Zoroaster) en dat deze groepen invloed hebben o.m. op de planeten, die zelf ook een persoonlijkheid bezitten en zo de mens mogelijkheden geven.

Maar, tot zelfs in de Griekse tijd toe wordt geloofd dat het lot bepaald is.

De angst voor demonen, de angst voor al dat gebeuren, voert tot een bestrijding van de angst.

En deze bestrijding van de angst vinden wij in inwijdingsgebruiken, waarvan ik er kortheids-halve maar één zal noemen, nl. het gebruik van de z.g. symbolische dood.

Het is heel eenvoudig, men brengt een neofiet in een kamer die geheel donker is gehouden en lichtdicht kan worden afgesloten. Er brandt een rood licht, er staat een doodkist, in het deksel is ter hoogte van het gelaat een gat gemaakt. De neofiet wordt erin gelegd en na verloop van tijd wordt het licht zwakker en dooft geheel. In de stilte wordt hij geconfronteerd met zichzelf en dat beseft hij niet. Het zwart wordt zwarter, er komen schimmen, er komt een soort vreemd licht, en hij ziet allerhande fantastische gestalten - gewoonlijk ten dele astrale wezens, andere die werkelijk bestaan - en ziet daarin op den duur zijn eigen dierlijk evenbeeld. Wanneer hij die proef goed doorstaat zal hij ook andere elementen zien. Hij zal beseffen dat er lichtende wezens zijn en zal ten slotte soms de ideale gestalte, die hijzelf is, mogen aanschouwen in een roes die meestal niet meer dan drie uren duurt.

U zult begrijpen dat de mens hierdoor zijn angst voor de dood wil overwinnen.

De angst voor de dood speelt ook in het dagelijks leven een rol. We weten dat heel veel mensen ertoe overgaan iets te geloven, of iets te aanvaarden alleen omdat ze bang zijn voor die dood. Ook deze motivering zal altijd een rol spelen. En zo is het psychologisch verklaarbaar dat een mens, die nergens meer hoop en houvast heeft, grijpt naar het onbekende, grijpt naar iets dat op zichzelf absoluut zinloos kan zijn, en dit zinloze gaat omzetten in een voor hem vaste waarde.

En nu het typische, doordat hij zich daarop onderbewust baseert, valt de vrees weg en komen eigenschappen naar voren, die tot dusver door de vrees werden onderdrukt.

Hier heeft u dus zeer in het kort, als inleiding eigenlijk, een kleine geschiedenis van motiverende factoren in de magie.

Wanneer wij nu als een normaal, redelijk en wetenschappelijk denkend mens willen redeneren, dan zeggen we dus, kijk eens, die magie is alleen een poging om te ontvluchten aan een gevreesde of onontkoombare werkelijkheid, dan wel om aan eigen begeren tegemoet te komen. In de motieven kan dat vaak waar zijn. Maar zodra u iets verder gaat, dan komen we

in de parapsychologie terecht en ontdekken dat de mens - zelfs als wij aannemen dat hij helemaal niet door geesten wordt beïnvloed, of dat er geen demonen bestaan - toch feitelijk in de toekomst kan zien.

We ontdekken dat er feitelijk een mogelijkheid bestaat om iemand te genezen.

We ontdekken dat er inderdaad predicties, voorspellingen, waarnemingen in tijd en ruimte mogelijk zijn, dat inzicht kan worden verkregen in het leven van een mens, of in een gebeurtenis uit het verleden. En dan weten we wel dat het hier en daar met fouten gepaard gaat, maar het aantal treffers dat boven de toevalsfactor ligt is wel zo groot, dat we deze feiten voor bewezen kunnen aannemen.

Hier zou dus de psycholoog moeten stellen, op het ogenblik dat er in een mens een zekere geloofswaarde, een zekere aanvaarding of een zeker zelfvertrouwen leeft, kan hij in een toestand, waarin het onderbewuste de overhand krijgt, prestaties verrichten die niet te verklaren zijn in het zuiver redelijke vlak. Dit brengt met zich mee, dat we de nadruk wel eens mogen leggen op de magie en wel op de praktische magie, zoals deze in het dagelijks leven voorkomt.

Ik wil proberen u in vogelvlucht - want volledig kunnen we helaas niet zijn - enkele voorbeelden te geven van een magisch gebruik, dat in de tijd waarin u leeft bestaat, maar dat niet meer als magisch wordt erkend.

De magie van het geluid.

Heeft u wel eens opgemerkt, hoe bepaalde predikanten en staatslieden op een zeer bijzondere wijze hun woorden weten te brengen? Welk een klank daarin ligt? Het eigenaardige is nu dat juist degenen, die een zekere monotonie weten te bereiken, de grootste invloed hebben op de mens. Cadans van geluid verdooft de toehoorder een beetje, het brengt het onderbewuste naar buiten.

Hetzelfde zouden wij ook kunnen zien gebeuren, wanneer wij b.v. twee jonge mensen samen zien. Als zij op een bankje zitten, dan gaat het zo'n tijdje van: "Schat, hou je nog van me? Schat." Dat gaat heen en weer. Men zou zeggen, dat het absoluut zinloos is. Dat heeft geen rede, er is niets in te vinden dat zin heeft. O, maar u vergist zich. Hier is de magie aan het woord, hier gaat men onbewust a.h.w. de partner beïnvloeden. Men schept een sfeer, die afsluit van de omgeving. En men leert elkaar in die schijnbaar onzinnige woorden veel beter kennen en schept een veel sterkere onderlinge band dan ooit mogelijk is in een redelijk betoog. Ik heb er tenminste nog nooit van gehoord dat iemand succes heeft gehad (een man bij een vrouw of een vrouw bij een man) met een dissertatie over b.v. vrouwenemancipatie of een nieuwe belastingwetgeving. Neen, het is juist het eigenaardige ritme.

Klank kan worden gebruikt om een invloed te scheppen. In die klank speelt de monotonie een rol. U kunt dat b.v. vaststellen wanneer u de Bolero van Ravel hoort, die in heel veel mensen een enigszins eigenaardige spanning wekt, of de behoefte om het ritme te gaan meetikken of de eentonige melodie te herhalen.

U kunt dit ongetwijfeld ook horen bij de moderne dansmuziek, die in zeer vele gevallen is opgebouwd op praktisch alleen ritme, en die in het eentonig bonken de onderbewuste drang van leven doet ontstaan, en daardoor de ernst en de weerzin tegen het dagelijks bestaan wegvaagt.

Wanneer u gaat kijken bij de magiërs of bij de negers (de voodoo), dan zult u precies hetzelfde opmerken. Daar ratelen de trommen of klinken eentonige woorden en geluiden. Wanneer u in Zuid-Amerika terecht komt en u krijgt daar te maken met de hoofdmannen van de voodoo, dan zult u bemerken dat ze heel vaak absoluut zinloze spreuken staan op te zeggen, dingen waar geen rijm en geen rede in zit, maar het werkt. Het is als een betovering die de mens losmaakt uit de sleur. En in die toestand - en dat is gelukkig aangetoond - zijn er meisjes, die rustig een handvol glooiende kolen op hun hoofd leggen zonder dat ze brandwonden krijgen.

We weten dat elders bij bepaalde Mohammedaanse feesten sommige van de dansers zich met messen steken, kortom, ze zouden dodelijk gewond moeten zijn, ze verliezen veel bloed maar na enkele uren zijn ze weer als nieuw. Er heeft een regeneratieproces ingezet, dat niet normaal is. Dit is magie.

Wanneer u met een andere mens spreekt, dan kunt u dus zeer praktisch deze magische wet toepassen. Wat ik wil zeggen dat moet a.h.w. meeklinken in mijn stem. Ik moet een zeker ritme brengen en vooral moet ik niet teveel op de redelijkheid alléén afgaan. Ik moet een sfeer scheppen. Door die sfeer wordt een verstaan mogelijk en wat meer is, ik kan soms zelfs, puttend uit een onderbewustzijn of zelfs andere bronnen, juistere waarden beseffen en te berde brengen dan anders mogelijk is.

Een andere vorm van magie vinden wij b.v. in **het gebruik van geuren**.

De meeste kerken en heel veel andere groeperingen maken gebruik van reukmiddelen als wierook, mirre en samengestelde parfums. De magiër maakt gebruik van zijn z.g. magische reukmiddelen. Iemand die een ander wil veroveren maakt daarvan ook vaak gebruik.

U moet niet denken dat het voor niets is. De geur, die in uw huis hangt, bepaalt voor een gedeelte de sfeer, niet alleen voor uzelf maar ook voor anderen. En die sfeer zal daarnaast vaak bepalen, welke entiteiten u aantrekt. Dat is een punt, waarop we zo dadelijk terug komen.

Dus, schep een voor u juiste en harmonische sfeer door b.v. het juiste geluid te produceren, en door te zorgen dat er de juiste geur hangt. Kies uw kleuren juist, want ook kleur heeft een magische betekenis. Kleur is niet alleen - zoals u misschien denkt - een zuiver psychologische beïnvloeding. Het is niet alleen - zoals een psycholoog zou zeggen - een associatie, die de kleur teweeg brengt. Neen, er is een andere invloed bij gekomen.

U heeft misschien wel eens gehoord, dat aan bepaalde goden en aan planeten een bepaalde kleur wordt toegekend. Wanneer u dit weet, dan zult u ook beseffen dat die invloed wel eens in de weerkaatste trilling van het kleurige vlak zou kunnen liggen. De kleurencombinatie die u kiest, bepaalt de sfeer, bepaalt datgene wat u ondergaat, maar ook wat een ander ondergaat. Zo wordt een grote invloed geschapen.

Dan kennen we verder in het dagelijks leven ook nog **de eenvoudige methode der beweging**.

Bij de magiërs vinden we heel vaak het gebaar. We vinden bij hen verder ook een soort dans en in sommige gevallen een roes en razernij van beweging, die in een toestand van verrukking pleegt te eindigen. De manier waarop u zich beweegt mag niet willekeurig zijn. Want op het ogenblik dat u beweging scheidt, scheidt u ritme. U scheidt voor uzelf innerlijk een ritme, dat voor het lichaam o.a. merkbaar wordt in de al dan niet ritmische prikkels, die de evenwichtsorganen ervaren. Voor anderen scheidt u een visueel beeld van beweging.

Denk ook niet, dat teveel beweging goed is, want een visueel beeld moet een zekere rust behouden. Dat weten de grote etaleurs tegenwoordig ook wel. Wanneer je een artikel met nadruk wilt etaleren, dan wordt dat uitgespreid in een leegte. Wanneer een advertentie een bijzondere indruk moet maken, dan staan er enkele grote, duidelijke woorden, omgeven door een vlak wit, in ieder geval een blanke ruimte. Ook alweer omdat daardoor het oog wordt getrokken en geboeid. Een eenvoudig gebaar zegt veel. Een overmaat van gebaren vermoeit en maakt belachelijk.

Een gebaar dat ik maak is dus een ritme. Een ritme dat anderen door de ogen absorberen, maar in hun denken meebelevan. Dan kan ik ook met gebaren anderen weldegelijk innerlijk veranderen en krachten toezenden en ontnemen.

Wanneer wij verder denken aan de eenvoudige gebruiken als handoplegging, instralen door een magnetiseur enz., dan komen we tot de conclusie dat hier weldegelijk ook een element meespeelt van "het gebaar zegt meer dan iets anders". Want iemand die eerlijk is en zich lange tijd met de magie heeft beziggehouden, zal u vertellen dat alle magische impedimenta, alle instrumenten, eigenlijk overbodig zijn. Je hebt geen zegels nodig en geen magische dolken en zwaarden, wanneer je denken scherp genoeg is geconcentreerd, wanneer je innerlijk datgene tot stand kunt brengen, wat voor het magisch bereiken noodzakelijk is.

En daarmee heb ik geloof ik weer een belangrijk punt aangesneden. Alles wat wij in het dagelijks leven dus kunnen beschouwen als magie is in feite een hulpmiddel. Een hulpmiddel waardoor men bewust of onbewust de voor zich gewenste toestand scheidt.

En nu moet ik iets gaan vertellen, waarmee een psycholoog het maar ten dele eens is. Wanneer ik hier zo dadelijk ga spreken over astrale en andere fijnstoffelijke werelden, dan zal

de doorsnee psycholoog of psychiater er de voorkeur aan geven te spreken over de innerlijke wereld, of de innerlijke belevingswereld van de mens. Ik meen terecht te mogen stellen dat die wereld niet alleen innerlijk is, maar ook buiten de mens bestaat. Wel ben ik ervan overtuigd dat het innerlijk van de mens bepaalt welke vormen en krachten hij uit zo'n sfeer tot zich trekt en eventueel verwerkelijk.

De toestand ligt als volgt, er is een astrale sfeer, deze astrale sfeer wordt ook door de mens zelf beroerd. Indien die mens iets wat intens gemeen is in zijn gedachte heeft, of wanneer hij een sfeer heeft geschapen (bewust of onbewust), die onaanvaardbaar, onharmonisch is, dan zullen alle nietharmonische of onvolmaakte elementen (de oude magiër zou zeggen, de kinderen van Ahriman) zich rond zo'n mens kunnen groeperen. Hij wordt a.h.w. ten dele bezeten. Die bezetenheid zal heel vaak tot uiting komen op een eigenaardige manier.

We zien dat de mens geobsedeerd wordt door bepaalde beelden of gedachten, en het vreemde is dat hij die beelden en gedachten nimmer werkelijk zal kunnen produceren. Hij durft er soms niet eens over te spreken, of wel hij vermomt ze. Maar hij wordt achtervolgd en daardoor brengt hij rond zich een sfeer tot stand, waarbij steeds meer mensen kunnen worden betrokken. Zo ontstaat de mogelijkheid voor een astraal wezen, of een demon die zich astraal heeft geuit, om op dat astraal gebied levenskracht te vergaren. Hij kan zich dus manifesteren, hij kan dus een zekere bevrediging vinden ten koste van de mens. En dat zijn dus van die dingen die wij wel moeten vermijden.

We moeten er voor zorgen dat wij geen disharmonie scheppen met onze gedachten of daden.

Nu rijst hierbij de vraag: Wat is er dan in dit verband disharmonisch? Disharmonisch is alles wat verdeeldheid bevordert. Magie vraagt naar eenheid.

En met de woorden van een psycholoog zou ik kunnen zeggen: De mens droomt terug naar de moedergeborgenheid, naar het absolute, bewust levende en toch onbezorgde en haast onbewuste bestaan ergens in een oceaan; een oceaan van ruimte of tijd of van wat anders, een soort Nirwana.

De magie maakt het mogelijk dat de mens die eenheid tijdelijk kan vinden.

Er zijn overigens bewijzen te over dat men wel heel vreemde associaties heeft gehad in het verleden. Men heeft b.v. gedacht dat haargroei in direct verband stond met de magische potentie van de mens. Samson werd geschoren. Toen Apollonius van Tyana werd gearresteerd en voor de Romeinse Senaat gebracht, schoor men hem de haren af. Ook van heksen werden de haren afgeschoren. En als we nog iets dichterbij willen zoeken, we weten dat men de duivel van de vreemde bezetter heeft trachten uit te drijven door vaak de vrouwen, maar ook de mannen die zich met hem hadden afgegeven, het hoofd kaal te scheren. Hieraan ligt de gedachte ten grondslag van het uitbannen van het demonische.

In het oude geloof zei men b.v. ook: Als je in een mesthoop vrouwenhaar begraaft dan moet je voorzichtig zijn, want er komen giftige slangen uit. Dat zijn zo van die geloofswaarden.

Maar wij weten dat een dergelijk volksgeloof weliswaar niet redelijk is, maar dat er toch ergens een reden in kan zitten. Want het haar wordt blijkbaar in vele gevallen gezien als een sekssymbool, het seksuele speelt een rol. Verder is het haar als visueel element van belang. Vandaar dat, als mensen de aandacht willen trekken, zij vaak bijzondere zorg aan hun kapsel besteden. Heel eigenaardig.

Wij kunnen vanuit ons standpunt zeggen, wanneer ik in bepaalde sferen een magische kracht wil werpen, om door die kracht iets tot stand te brengen, dan moet ik uitgaan van dat wat ook de mens beweegt, wanneer hij probeert zich te reinigen van alle primitieve gedachten en dingen. Men kan dus b.v. zeggen, ik ga iets verbranden. Zoals men vroeger ketterse boeken en demonische dingen verbrandde. Dan zeg je, ik verbrand dit, want ik wil het vernietigen.

U kunt zo goed als ieder ander een beeld nemen of een foto en zeggen, kijk, dit is iets, dit is een wezen, dit is een mens, dit is een belangrijk iets. Door de foto kan ik de mens bereiken. Dit geloof in overdraagbaarheid vinden we o.m. hier en daar terug bij Aeschylus in zijn verhalen. We vinden het ook bij Plato en zelfs bij Zeno. De gedachte dus dat iets, aan een afbeelding gedaan, wordt weerkaatst in de mens zelf. Maar wanneer ik dan de afbeelding zie als de mens zelf, dan tref ik die mens astraal. En dat zal een psycholoog niet aanvaarden. Hij zal zeggen, dat is onmogelijk.

Maar het is weldegelijk mogelijk dat men een deel van zijn eigen persoonlijkheid projecteert,

en dat is slechts een voorbeeld. Waarom zou men deze projectie dan niet elders kunnen waarnemen en ook zo handelen? Waarom zou men astrale krachten niet kunnen aantrekken en ze gebruiken om voor een ogenblik jezelf a.h.w. te verplaatsen, en zo de symbolische handeling die men hier verricht te maken tot een - aan het astrale of levenslichaam van de persoon in kwestie en niet aan de persoon zelf - volbrachte werkzaamheid?

Dit kan leiden tot dood en het kan leiden tot genezing.

Dus dames, als u rijkelijk uw foto's uitdeelt, u weet nu dat, als er iemand onder de begiftigden is die op dit terrein technisch begaafd is, dan is uw vrijgevigheid gevaarlijk.

U heeft dezelfde gewoonte, of u het weet of niet. U hangt kruisbeelden op of u houdt een Jezus voorstelling in uw vertrekken. U zet foto's neer van mensen met wie u een band voelt, en ook van hen die u vereert. Eigenlijk zijn dit afgodsbeelden.

En wanneer ergens in het oosten op het ogenblik - dit is ook het dagelijks leven - overal monsterlijk grote portretten worden opgehangen, en standbeelden worden neergezet van regerende personen, dan wordt de verering die de eenvoudige mens daaraan geeft een kracht voor de regering. Maar zou het haat zijn, dan zou de haat ook terugslaan.

Door deze voorbeelden, die dus wijzen op de werking van de gedachtekracht in de astrale wereld, kom ik dan aan het - volgens mij - belangrijkste maar ook laatste deel van mijn inleiding, nl. de eenvoudige praktijk der magie, aangepast aan de psychologische ondergrond van de moderne mens:

Ten eerste, alles wat een bijzondere kracht, een bijzonder vermogen, een bijzondere macht weet te ontwikkelen, is niet ontstaan uit het redelijk denken, maar uit het onbewuste - datgene wat de mens gewoonlijk omtrent zichzelf niet weet. Geloof en vooral zelfvertrouwen zijn daartoe dus wel noodzakelijk.

Ten tweede, alle normale zaken of gewoonten als b.v. uw kleding, uw milieu, de kleuren die u kiest, de gebaren die u maakt, de manier waarop u spreekt, vormen tezamen een beeld waardoor u invloed op uw omgeving uitoefent. Niet alleen op de levende mens, maar ook op een deel van de astrale wereld, soms ook op het deel van de levensenergie, waarin het levenslichaam bestaat. Zo kunt u dus op anderen invloed uitoefenen.

Een gunstige invloed hebben betekent niet slechts een goed woord spreken, beleefd en netjes zijn. Het betekent een persoonlijke uitstraling richten, een persoonlijk magnetisme opwekken en daarmee de ander a.h.w. bereiken.

Dit is belangrijker dan bekwaamheid en een positie in het leven.

Dit magnetisme komt voort uit een innerlijk zelfvertrouwen, gepaard aan de zekerheid dat men de invloed kan overdragen. Indien een mens deze overtuiging heeft zal hij zijn stem, zijn gebaren, alles wat hij is a.h.w. aanpassen aan de invloed, die hij opbouwt.

In het dagelijks leven geldt dus, de mens beantwoordt in zeer vele gevallen aan het beeld dat hij van zichzelf in zijn gedachten draagt, onverschillig of dit redelijk is of niet.

Ten derde, verstand is heel mooi in de menselijke samenleving. Maar wat kan ik met verstand alleen bereiken? Verstand is beperkt. Maar kennelijke onzin, kennelijke kolder, onredelijkheid, zelfs tegenstrijdigheden kunnen wèl veel tot stand brengen. Want er bestaat geen enkele rede of redelijkheid, die de kern van het menselijk wezen zozeer beroert als het wekken van, of het beroep doen op, de in hem gelegen diepste oerkrachten.

Maak daarom gebruik, niet alleen van het verstand, maar ook van de rede. Beschouw deze eerder als de teugels, waarmee u de in u levende oerkrachten stuurt en richt.

Bedenk dat wil niet gelijk staat aan het inspinnen van gedachten. Werkelijk wil komt voort uit begeerte. Slechts indien men iets werkelijk en volledig begeert, kan men het ook werkelijk en volledig willen. Wanneer deze wil bestaat zal het gehele wezen van de mens gericht zijn op het doel, de uitstraling van de gedachte en de uitstraling van zijn geestelijke voertuigen, evengoed als zijn overige gedragingen.

Hoe irrationeel schijnbaar deze reactie ook is voor de beschouwer, de mens heeft grote kans zijn doel ermee te bereiken, omdat hij krachten en entiteiten om zich heen verzamelt en scheidt, die zijn wil verwerklijken.

Waar zwarte magie wordt gebruikt - dat mag ik er even bij vertellen - is dit natuurlijk afhankelijk van de wijze waarop die wil, de kracht (dus alles wat ermee is verbonden) werd

uitgezonden, wordt ontvangen.

Want waar een afweerwapen bestaat, daar wordt het teruggekaatst.

Vierde en laatste punt, ik wil wijzen op iets dat eigenlijk ook heel praktisch is en een gewoon deel van het dagelijks leven.

U weet dat menig psycholoog heeft gesteld, dat man zonder vrouw, of vrouw zonder man, nimmer harmonische wezens kunnen zijn. Nu bestaan daarvoor in de magie verschillende verklaringen en we vinden b.v. bij bepaalde vroegchristelijke richtingen (de Gnostici en de Manicheeën) en bij bepaalde z.g. oude "heidenen" de gedachte, dat de mens niet volledig is. Een mens die niet volledig is kan niet volledig presteren. Hij kan zich niet volledig uitleven.

Hij zal dus ook niet werkelijk en volledig gebruik kunnen maken van de magische kracht die in hem is. Hij zal niet tot een maximale prestatie komen. Hij zal niet tot innerlijke vrede komen en hij zal in heel veel gevallen het slachtoffer worden van - laat ons zeggen - een zekere onevenwichtigheid.

Begrijp nu goed dat het hier niet alleen maar gaat om een stoffelijk contact man-vrouw, ofschoon dit in de rituelen der oudheid en in bepaalde magische procedures ongetwijfeld nog een rol speelt. Het gaat hier voor een groot gedeelte om de band van levenskracht (dus om het levenslichaam) en een zekere astrale binding. Man en vrouw vullen elkaar aan. En wanneer iedere vrouw volledig vrouw en iedere man volledig man zou zijn, dan zou dus elke willekeurige geestelijke band voldoende zijn om voor beiden een innerlijke volmaaktheid, en daarbij ook een zo groot mogelijke beheersing van de materie (door geestelijke middelen) tot stand te brengen.

Het blijkt echter dat in elke vrouw iets van de man en in elke man iets van de vrouw schuilt. Het is soms niet veel. Een zeer mannelijk mens b.v. heeft maar één ding, hij staat voortdurend voor de spiegel zijn snor te krullen (deze draagt men tegenwoordig niet meer, maar het komt wel weer in de mode). Dan is dat een soort vrouwelijk element in hem. Of b.v. een man die krachtpatser is en grote energie heeft, zal altijd iemand zoeken die hem beheerst en leiding geeft, een vrouwelijk element.

Omgekeerd zijn er vrouwen die de behoefte hebben om alles naar hun hand te zetten, ze zouden willen regeren, ze zouden willen heersen en niet met zachte middelen, neen, kracht, macht, een mannelijk element. Er zijn vrouwen die, ofschoon ze dus normaal en psychologisch gezien volledig beantwoorden aan het beeld "vrouw", en er niets abnormaals bij zit, een zekere drang hebben tot b.v. lichaamscultuur, tot het ontwikkelen van lichamelijke kracht, het vertoon daarvan en zelfs tot een zeker exhibitionisme. Dergelijke vrouwen hebben een mannelijk element in zich.

Het spijt me voor de aanwezige heren, maar de man is in wezen van beiden de grootste exhibitionist. En wanneer de vrouw exhibitioniste wordt (zoals in de mode), dan is dat voor een groot gedeelte te danken aan zijn invloed. Hij heeft dit dus overgedragen op grond van morele waarden enz. Maar waar de zeden en de tijden wat ruwer zijn, daar is de man weldegelijk zeer exhibitionistisch. Als u kijkt naar schilderstukken uit de Napoleontische oorlog of, als u ze kunt zien, de soldaten, helden, krijgslieden, staatslieden uit de jaren 1640 - 1650, dan ziet u dit ook wel, indien u goed oplet. Daar zit een zeker element van "tentoonstellen" in. Wanneer hier dus een eenheid moet worden geschapen moeten het element "man" en het element "vrouw" harmonisch zijn, d.w.z. dat in beiden ook de elementen die de man-vrouw verhouding aanvullen goed moeten zijn.

Is die eenheid gevonden dan hebben we een maximum aan geluk, aan vrede, aan magisch vermogen, aan geestelijke bewustwording. Ook wanneer deze band dus niet stoffelijk wordt verwerklijkt en alleen bestaat op het niveau van denken, en soms in de astrale wereld. Maar dit treft men zelden aan.

Onthoud daarom het volgende in het dagelijks leven, uw eigen kracht, uw eigen energie wordt voor een groot gedeelte bepaald door de mensen waarmee u omgaat. Daar waar een voor u aanvullend element optreedt kunt u voor een ogenblik a.h.w. volledig mens zijn, uw gedachtebeeld rondt zich af en daardoor bent u in staat veel te bereiken, u denkt beter, uw verlangen, uw begeren is zuiverder gericht, dus uw wilskracht wordt groter en uw beheersing van uw omgeving eveneens.

Laat u nooit verleiden tot experimenten van, we zullen wel eens zien. En laat u ook nooit verleiden om eenzaamheid en afzondering als juist te zien.

In het dagelijks leven kunt u alleen, door te letten op de mensen, merken of zij bij u passen, nl. wanneer u bij hen een reactie ontdekt, al is die zuiver geestelijk. Al is het iets dat zelfs reeds uit een kennismaking volgt, of door een ogenblik uw gedachten op die mensen te richten. Vang het op en u zult bemerken dat u verrijkt bent, want die gedachte keert tot u terug.

Dit is misschien een teleurstelling voor degenen, die hebben gedacht dat ik hier de kunstjes van de praktische magie ook nog even zou gaan doceren.

Om hen niet helemaal teleur te stellen wil ik u nog wel het volgende zeggen:

U bent in staat voor uzelf een toekomstige ontwikkeling vooruit te kennen.

Dat is een eigenschap van elke mens. Het is echter geen redelijk proces.

Wanneer u een z.g. directe en willekeurige keuze maakt, al is het maar door het steken van een speld, bij wijze van spreken tussen 100 woorden, dan kiest u bewust of onbewust een woord dat associeert.

Maak van deze voorkennis in u gebruik, wanneer het om voor u belangrijke dingen gaat.

Zelfs wanneer u maar 70% van de tijd gelijk hebt, zult u een veel gemakkelijker en juistere aanpassing bereiken.

En dan het tweede kunstje en eigenlijk het eenvoudigste:

Eis nimmer iets van een ander mens, wanneer het ook elders te vinden is.

Vraag niet of iemand iets voor u zal doen, wanneer u het zelf kunt doen. Aanvaard elke hulp die u wordt gegeven, met de bedoeling om deze ten goede te keren en daarvoor te belonen.

Tracht nooit alleen te verwerven. De gedachte van geven, die bij elk ontvangen bestaat, de gedachte van ontvangen, die met elk geven gepaard gaat, schept nl. voor u een harmonische lotsverhouding (en dan moeten we het woord "karma" even gebruiken), waardoor uw karma juist wordt uitgedrukt en u in uw leven - al staat dat helemaal niet meer met dat geven en ontvangen in verband - van alle kanten de juiste invloeden, de juiste krachten tot u trekt.

Ik ben bang, dat ik met deze inleiding ergens tekort schiet. Ik heb de punten, die mij door de spreker zelf zijn opgegeven verwerkt. En ik heb het zo goed mogelijk gedaan. Mag ik besluiten met een korte samenvatting?

Alle punten zijn op de innerlijke mens gebaseerd, zowel in leven, in redelijk denken, als in magisch streven, in occult en esoterisch bereiken.

Deze innerlijke mens is niet de mens die u bewust kent. Houdt rekening met de in u levende instincten, want deze zijn vaak dienstiger om uw doel te bereiken dan alle mooie redeneringen.

Wanneer u zich wilt bezighouden met de magie, laat u dan niet teveel verleiden vast te lopen in de filosofie, die een redelijk bouwsel is. Beschouw magie als een direct praktisch bereiken. En bedenk dat degene die magisch werkt zelf elk initiatief dient te nemen. Het moet van ù uitgaan.

Ten laatste nog deze eenvoudige tip, die tevens een samenvatting geeft van het laatste deel:

Besef dat alles wat in het leven bestaat (het is immers uit God geschapen) goed kan zijn en voor u goed kan zijn, mits uw eigen instelling dit toelaat. Dat alle dingen die voor u goed zijn a.h.w. tot u worden getrokken, en niet zoals u denkt alleen het negatieve.

U kunt alles tot u trekken wat voor u goed, belangrijk en juist is, wanneer u zelf uitgaat van een zuiver harmonisch streven, en een zoeken naar een zo goed mogelijke aanvulling van uw persoonlijkheid, opdat deze als afgerond geheel het groot kosmische begrip in zich kan verwerven.

Nu hoop ik maar dat mijn tekortkomingen zo dadelijk (ik heb gehoord dat de inleider zelf ter plaatse zal zijn voor de beantwoording) bij de beantwoording van uw vragen zullen worden goedge maakt, en dat ik in dit onderwerp toch zo duidelijk ben geweest, dat velen uwer daaruit een zekere lering hebben kunnen trekken.

DISCUSSIE

Vraag: Een monotoon geluid kan tot slaap opwekken. Een kunstenaar die monotoon spreekt kan toch niet boeien? Is juist in het klankvolle niet meer ritme dan in het monotone?

Antwoord: U verontschuldigt mij, wanneer ik dit niet geheel met u eens ben.

Het zijn nl. twee totaal verschillende werkingen. Wanneer ik een zekere monotoniteit gebruik, veroorzaak ik bij mijn hoorders een zekere roes, geen slaap maar een sterke vergroting van suggestibiliteit. Wanneer u denkt aan bepaalde grote redenaars, en mensen die met het woord zeer veel hebben gedaan, dan zult u ontdekken dat zij gebruik maken van de volgende techniek: Zij spreken enige tijd betrekkelijk monotoon, de inhoud van het gesprokene doet dan niet zoveel ter zake. Zij spreken daarop - en wel met geweld - bepaalde woorden uit, vaak gescheiden door betrekkelijk grote pauzes. Deze zo nadrukkelijk gesproken woorden worden dan als een directe suggestie opgenomen.

Wanneer u b.v. rekening houdt met de redevoeringen van de heer Hitler, van de heer Churchill en de hier te lande nog actieve prof. Oud, dan zult u hierin weldegelijk dit element kunnen onderkennen. Hun bedoeling is dan ook niet te boeien door de inhoud van het gesprokene, maar eenvoudig indruk te maken, waarmee zij hun eigen wil of inzichten aan de toehoorders opleggen. Toch blijkt in vele gevallen een gevarieerde en klankrijke voordracht niet hetzelfde succes te hebben als een droge en met eentonigheid gebrachte voordracht, die de mens klaarblijkelijk veel sneller bereikt.

Tenzij ik mij vergis, zou ik hier een vergelijking kunnen maken tussen de voordrachtswijze van Albert Vogel hier te lande en de heer Godfried Bomans.

Wanneer u de tegenstelling in spreekstijl en voordracht van beiden bestudeert, zult u ontdekken dat de eerste door de klankrijkdom een soort muziek maakt, en daardoor ongetwijfeld de inhoud een zekere nadruk verschaft. De ander gebruikt een zekere droogheid, maar geeft daardoor zijn pointes scherp gedefinieerd en a.h.w. onderscheiden van het overige weer, waardoor de lach veel gemakkelijker losbarst. Hier is dus wel degelijk sprake van een verschil.

De kunstenaar die wil trachten te boeien met een voordracht, en niet met zijn eigen persoonlijkheid en wil, zal natuurlijk gebruik moeten maken van klankrijkdom, maar dan is de inhoud van hetgeen hij zegt eveneens belangrijk. Hij kan ook gebruik maken - door onderstreping met mimiek en gebaar - van een suggestie op visueel vlak, dan geeft hij op deze wijze aan zijn woorden een magische achtergrond.

En men kan de eenvoudige monotoniteit - zonder verder iets te doen of te gebaren - gebruiken om een zekere roeswerking te scheppen, waarbij vooral een climax in het ritme dezelfde beïnvloeding geeft door de stem, en wel in vele gevallen een zeer suggestieve invloed op een typische eenheid van onnadenkendheid.

Vraag: Wat bedoelt u met eenheid van onnadenkendheid?

Antwoord: Heel eenvoudig, ze denken allen even weinig na. Hetzelfde kunt u zien b.v. bij een kunstwerk, een film of een dans, b.v. ballet. Daarin kunt u dus een bewegingsritme krijgen dat op zichzelf zeer eentonig is, maar uitermate suggestief. Dan denkt men niet, men ondergaat. En in dit ondergaan vallen de verschillen van b.v. intellect, van voorkeur e.d. weg. Er ontstaat dus wel tijdelijk een eenheid in onnadenkendheid en ook van onnadenkendheid, want daarin zijn allen elkaar gelijk.

Vraag: De directe relatie tussen magie en psychologie is mij niet geheel duidelijk geworden. Het lijkt mij zo te zijn dat al datgene, wat binnen het bereik van de psychologie ligt, langs magische weg kan worden opgelost, doch dat daarentegen dat, wat langs magische weg kan worden bereikt niet altijd langs psychologische weg verklaarbaar is, dan wel te bereiken valt. Is het dus zo, dat veel wat in werkelijkheid tot het terrein van de magie behoort middels de psychologie wordt omschreven, doch daardoor niet tot oplossing kan worden gebracht?

Antwoord: U verbluft mij met uw overigens niet onjuiste inzichten. Maar indien in mijn inleiding - zoals ik aanneem - is gesproken op grond van de punten die ik daarvoor heb opgesteld, dan zal u duidelijk zijn geworden dat in de psychologie de motivering van denken en handelen de hoofdrol speelt, en dat elke psychologische verklaring, elk psychologisch inzicht dus terug leidt tot het motief.

Nu blijken de motieven, waarop de psychologie haar gedragsverklaringen enz. baseert, volkomen gelijk te zijn aan de krachten, de motiveringen enz., die in de magie tot uiting komen. Ik kan dus psychologisch het resultaat van een bepaald magisch ingrijpen verklaren. Maar ik kan weldegelijk duidelijk maken waarom deze magische ingreep geschiedde, en wat meer is, aan de hand van de betrokken figuur (het karakter met zijn eigen denkvormen, persoonlijkheidsvorming en afwijkingen) wordt tevens verklaart, waarom juist deze speciale vorm van magisch werken werd gekozen. Zo zou men kunnen zeggen dat de psychologie - hoewel zij niet in staat is de resultaten van het magisch werk te verklaren - ons een inzicht geeft in de redenen, waarom de magiër op een bepaalde wijze werkt, en ons tevens duidelijk maakt, welke krachten hij in de eerste plaats uit zichzelf wekt.

Ik mag hier dan nog even aanvullen of herhalen, ik ben er niet zeker van, ik stel dus dat alle motiveringen voortkomen uit lust- en onlustgevoelens. Ook de magiër zal zich hierop baseren. En dat alles wat hij magisch tot stand brengt allereerst uitgaat van zijn eigen en persoonlijk wezen. De manier waarop hij werkt, de wijze waarop hij b.v. al dan niet met diagrammen werkt en/of bepaalde magische woorden en incantaties gebruikt, zijn sterk afhankelijk van zijn persoonlijke inslag.

Een psycholoog kan dus zeggen dat hier kwestie is van een eenvoudig gedragspatroon van de mens, waarbij echter de redelijke gedragsregels werden verlaten voor normen, die klaarblijkelijk in de eerste plaats in het onderbewustzijn thuishoren, of zelfs in het totaal onbewuste deel van het menselijk wezen; en dat daaruit op onverklaarbare wijze de resultaten worden gewekt, die - niet in alle maar wel in vele gevallen - buiten de psychologie en soms zelfs buiten de parapsychologie zijn gelegen.

De samenhang is dus in de eerste plaats: De magie is het praktisch gebruik van dezelfde waarden en factoren, die de psychologie tracht wetenschappelijk te omschrijven en vast te stellen

In de tweede plaats: Een groot gedeelte van de werkingen, die de inhoud en waarde van het magisch bereiken uitmaken, worden in beperkte mate in de psychiatrische praktijk gebruikt, waarbij ik o.m. denk aan suggestie en hypnose.

In de derde plaats: De psychologie geeft ons inzicht in het hoe en waarom van de mens, wat de magie niet doet. Zo kan de psychologie in vele gevallen de magie aanvullen door ons te doen inzien, dat de magiër werkt met voor alle mensen ongeveer gelijk geldende toestanden, en daarbij bewust of onbewust van ingeboren angsten en begeerten van het menselijk leven gebruik maakt.

Er wordt dus wel degelijk een overeenkomst en een zekere samenhang geconstateerd. Dat deze in de wetenschappelijke psychologie op het ogenblik nog niet is geaccepteerd is mij bekend. Maar als wij ons op het ogenblik bezig houden met de onderzoekingen van dieptepsychologen en zien, hoe zij proberen het ongrijpbare, het onbekende in de mens althans als terra incognita te omschrijven, en als zodanig te begrenzen, dan komen wij tot de conclusie, dat de dieptepsycholoog op het ogenblik heel dicht staat bij de omgrenzing van dat terrein, waarbinnen de magische mogelijkheden van de mens zijn gelegen.

Ik hoop dus dat u nu zult inzien, dat - ofschoon psychologie en magie beide gescheiden en afzonderlijk worden beoefend - in beide vormen van wetenschap (en als zodanig beschouwd ook de magie) zeker een gelijkenis is te vinden of een overeenkomst, omdat beide op gelijke basis zijn opgebouwd en beide elkaar kunnen aanvullen, zodat door de magie in de psychologie en de psychiatrie meer kan worden bereikt, terwijl omgekeerd het beheersen van het magisch gebeuren, en het juist richten daarvan door enige kennis van de psychologie ongetwijfeld vereenvoudigd wordt.

Vraag: Bestaat "de magie van de goede daad"? Wanneer iemand bewust goed doet, verricht hij dan in zekere zin niet een magische handeling?

Antwoord: Een vraag die ik misschien - met mijn denken en opvoeding - moeilijk kan beantwoorden, want wat is "een goede daad"? Menigeen zal trachten volgens een subjectief

standpunt een goede daad te stellen en in feite onheil aanrichten. Er zijn mensen die een ander gelukkig willen maken en hen onbewust doden. Wanneer wij dus de goede daad moeten omschrijven als een daad met goede uitwerking, dan mag ik zeggen dat zij geen magie is. Bedoelt u de intentie waarmee men tracht een goede daad te stellen, dan ligt de zaak anders. Wanneer ik nl. een goede daad stel, breng ik daarmee bewust of onbewust een gevoel van harmonie, van eenheid met mijn wereld tot uiting. Deze uiting van harmonie betekent een oeroud ervaren van gebondenheid. Deze gebondenheid gaat gepaard met een vergroting van de eigen krachten.

Ook wanneer het goede, dat ik dacht te doen, in feite verkeerd of kwaad bleek voor een ander zal het ogenblik van goedwillendheid en goeddoen voor mij een additionele bron van kracht, en zelfs van inzicht kunnen betekenen. In deze zin is dan de goede daad magisch, omdat zij kan dienen als bron voor bepaalde magische procedures en krachttuitzendingen, gedachte uitstralingen, en geloofsbelevingen. Maar ik geloof toch dat wij voorzichtig moeten zijn de goede daad zonder meer "magisch" te noemen. Indien u tijd heeft zou ik gaarne hieraan iets toevoegen.

Het zal u bekend zijn dat, volgens bepaalde stellingen van het oosten, de mens geen daden naar buiten toe zendt. Hij handelt, maar de handeling is niet in overeenstemming met de werkelijke betekenis, die hij in het Al heeft. Wat hij doet keert tot hemzelf terug, het wordt voor hem een beleving, een ervaring en het bepaalt voor een groot gedeelte wat hij in zijn eigen leven kan bereiken en zal ondergaan. Wanneer ik in deze zin een goede daad stel beïnvloed ik dus - zelfs wanneer ik dit niet weet - indirect mijzelf ten goede, ik schep voor mijzelf een positieve kracht. Wanneer u dit magie noemt, is de goede daad zonder meer magie.

Stelt u dat ik een goede daad stel met een bepaald doel, dan wordt het anders.

U kent - naar ik meen - ook in het westen de z.g. votief beloften, d.w.z. dat wanneer een bepaalde invloed tot stand zal komen, voor mij zal ingrijpen of iets voor mij zal bereiken, ik een bepaalde gave zal doen. Nu kan dit in twee vormen geschieden. Ik kan nl. stellen dat ik zal betalen voor een verkregen gunst (het dankoffer), maar ik kan ook stellen (het offer) dat ik iets geef of breng in de hoop dat dit het door mij verlangde tot stand zal brengen. Wanneer ik nu de goede daad gebruik om de juiste situatie te scheppen, waarin mijn persoonlijke behoeften en verlangens worden vervuld, of mijn magisch werken zal slagen, dan neemt de goede daad op zichzelf de plaats in van het magisch ritueel, dat immers met hetzelfde doel wordt volbracht. Zo kan men dus een goede daad en menige stoffelijke handeling in de plaats stellen van een groot deel der incantaties en bezweringen met alle bijbehoren, die door de doorsnee magiër plegen te worden gebruikt, ofschoon hij dan meestal niet de meest bewuste magiër is.

Vraag: Zo kan een goede daad dus egoïsme zijn?

Antwoord: Een goede daad is altijd een zeker egoïsme.

Vraag: Als men met een vooropgezet idee een egoïstische?

Antwoord: Zelfs dan niet. Want vergeet u niet dat elke goede daad wordt gesteld, omdat men daartoe innerlijk een behoefte of drang heeft. Met andere woorden, men beantwoordt aan innerlijke waarden of noodzaken, die meestal op een niet bewust vlak van de persoonlijkheid liggen. Dit neemt misschien in uw ogen veel van het schone van een goede daad weg, maar dat is niet waar. Want als mijn innerlijke persoonlijkheid behoefte heeft aan grotere harmonie, grotere saamhorigheid, een juister contact - hetzij met hogere sferen, hetzij met de eigen wereld - dan zal ik aanvoelen dat één van de wijzen om dit te bereiken de goede daad is.

En zo stel ik mijn goede daad niet in de eerste plaats om er zelf beter van te worden, maar omdat zij voor mij iets uitdrukt, dat in mij leeft en dit ten dele verwerkelijkt. Een onderbewust besef.

U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik de psycholoog speel, maar dit maakt ook deel van het onderwerp uit. Stelt u dus nimmer dat iets absoluut altruïstisch kan zijn, evenmin dat iets absoluut egoïstisch kan zijn. Beide - altruïsme en egoïsme - zijn in feite een uitdrukking van de eigen persoonlijkheid en de behoeften daarvan. En nu mag daarbij alleen worden gesteld, dat de altruïstische houding, die in de goede daad meestal tot uiting komt, een grotere innerlijke

vrede of een grotere harmonie met het Al tot stand kan brengen. Een loon dat men niet in de eerste plaats zoekt, maar dat automatisch daaruit voortkomt.

Wanneer ik nu deze zo verborgen kracht, of dit geluk, of deze welwillendheid, omzet in iets dat voor anderen in de eerste plaats bestemd is, ben ik zo dicht gekomen bij altruïsme als maar denkbaar is. Want ik heb dan mijn persoonlijkheid eigenlijk uitgebreid tot een grotere gemeenschap, tot een groter deel der mensheid.

Ik hoop, dat u mij deze uiteenzetting niet kwalijk neemt.

Vraag: Als ik iemand iets wil leren, een geestelijk onderwerp of iets dergelijks, wat is dan de beste toon die ik daarvoor moet gebruiken? Geeft u de voorkeur aan het monotone, en is het belangrijk om bij bepaalde punten de stem even uit te zetten, of zou u overgaan tot een bepaald ritme?

Antwoord: Wanneer u een zuiver magische bedoeling hebt met de lering zal inderdaad deze monotonie u ten goede komen. Maar vergeet niet dat u dan geen feitelijke lering geeft, u schept slechts een beïnvloeding. Wanneer u lering wilt geven zult u moeten trachten om - terwijl u uw gehoor enigszins boeit - toch zoveel afwisseling te scheppen, dat geen directe roes, geen directe onderworpenheid aan uw onderwerp bestaat. Daarom zou ik willen voorstellen voor het geven van lering te spreken als een goed spreker betaamt, met enige melodie, maar toch ook met een zeker ritme, dat u vooral door de pauzes die u inlegt kenbaar kunt maken. In dit geval bereikt u een geboeid zijn van uw gehoor, terwijl hetgeen u naar voren brengt door hen kan worden opgenomen. Gebruikt u alleen monotonie, dan zal dat niet mogelijk zijn.

Vraag: Kan men in het gewone dagelijkse leven magie toepassen zonder je er van bewust te zijn dat het magie is?

Antwoord: Magie is alleen het weten omtrent wetten en krachten, die nu eenmaal deel uitmaken van het menselijk zijn. Praktisch elke mens gebruikt bewust of onbewust bepaalde magische procedures in zijn leven. En in heel veel gevallen realiseert hij of zij zich niet waarom, wat gevaarlijk kan zijn. Want gebruik ik een magische procedure zonder mij ervan bewust te zijn, dan zal ik niet kunnen begrijpen dat ik door deze handelingen of procedures rond mij bepaalde krachten doe samen komen, dat ik een contact, een beïnvloeding vanuit de sferen kan scheppen. En die beïnvloeding, waarvan ik mij niet bewust ben, kan mij dan doen afwijken van mijn oorspronkelijke inzichten, terwijl ik dit zelf niet als juist ervaar.

Op het ogenblik dat dit gebeurt moet ik voorzichtig zijn.

Maar als u wilt weten, of de doorsnee mens magie onbewust gebruikt, waarom heeft menigeen de gewoonte om te bidden voor de maaltijd? Het is een gewoonte die bij heel veel mensen alweer is verloren gegaan. Toch doen zij verder niet veel aan godsdienst, maar zij houden zich daarmee bezig. Onbewust een inschakelen van de goddelijke kracht in hun leven.

Waarom zullen andere mensen voor het slapen gaan een ogenblik mediteren, of bidden? Omdat zij, juist nu het duister regeert (de tijd van bezinning maar ook de tijd van het onbewuste leven, van het instinctieve leven), behoefte hebben aan een binding met hogere krachten.

Waarom legt men een eed af voor een God, waarin men zelf misschien niet helemaal gelooft? Omdat men in dit magisch ritueel de goddelijke kracht aansprakelijk gaat stellen voor zijn eigen uitspraken, voor zijn eigen verklaringen.

Waarom zal menigeen voorwerpen bij zich dragen, omdat zij geluk brengen? Hebben wij hier niet indirect te maken met een zeker fetisjisme, een zekere talismanmagie?

Waarom hebben veel mensen de gewoonte het gebaar te maken van voeten vegen, als zij een huis binnengaan, zonder dat het noodzakelijk is? Eenvoudig omdat zij een scherpe scheiding tot stand willen brengen tussen de wereld die zij achter zich laten, en de wereld die zij binnengaan.

Waarom wassen mensen met een belast geweten zo vaak hun handen? Omdat zij op die manier schuld bewustzijn van zich af willen wentelen. Reiniging is een magische procedure, onbewust toegepast door mensen die zich niet op hun gemak voelen.

Ik meen dat met deze kleine voorbeelden duidelijk is gemaakt, dat menigeen de magie onbewust in zijn leven gebruikt. En dan wordt de wijze dus psychologisch verklaarbaar, en kan zij van uit de psychologie worden benaderd. Maar als men zelf gelooft in de reiniging, in het

handen wassen, in de invloed van "het stof van buiten van je afschudden", dan scheidt men een innerlijke toestand, waardoor het schuld bewustzijn wegvalt, waardoor de buitenwereld inderdaad terugtreedt achter de gesloten deur.

Vraag: Dan heeft dat toch een doel?

Antwoord: Het heeft een doel. Het schijnbaar onredelijke heeft doel.

Vraag: Dat is zeker ook de bedoeling van het gebruik van wijwater in de Katholieke kerk?

Antwoord: Als ik de mening van een buitenstaander mag geven, hebben wij hier te maken met een heel ander gebruik. Water en zout worden beschouwd als krachten die demonen verdrijven. En het zich kruisen of zich besprenkelen met gewijd water is dus niets anders dan een poging om het heiligdom zuiver te houden door de kwade krachten, die zich eventueel aan de mens gehecht zouden hebben terug te wijzen. Vandaar ook dat het niet alleen een Katholiek gebruik is, maar ook in de grote Tempel der Kosmos in Babylon (u bekend als de Toren van Babel) en ook in de grote Egyptische tempels deed men hetzelfde. In de tempels van Rome stonden automaten, waaruit men wijwater kon krijgen, de automatisering was toen al sterk gevorderd. Men gooide een munt door een gleuf, het vat liep iets over en uit de lekgoet verkreeg men water om de demonen te verdrijven. Dit geloof is bijna zo oud als de beschaving van de mensheid en is niet een typisch Katholiek gebruik.

Reactie: Neen, want met water wordt men gedoopt. En deze doop heeft weer de bedoeling van reiniging.

Antwoord: Ook bij de doop vinden wij water en zout, die beide gebruikt kunnen worden om demonen te verwijderen volgens een oud geloof. Waarmee u ziet, dat in het kerkelijk geloof de magie zeker nog niet is uitgestorven, alleen heeft men de betekenis ervan vergeten.

Vraag: Is de oorspronkelijke betekenis van dit dopen het uitdrijven van demonen? Is het niet een symbool van de verbinding met de eeuwigheid?

Antwoord: Neen. De oorspronkelijke betekenis van de doop is een hernieuwing, waarbij men al het oude dat dan als niet begeerlijk, gevaarlijk of demonisch werd beschouwd achter zich laat en de nieuwe gemeenschap aanvaardt, waarin men door de doop zou binnentreden.

Dus ook stamgebruiken. Daarbij kennen wij twee soorten van doop, we kennen de waterdoop (die wat later is gekomen) en we kennen de bloeddooop, die de eerste was.

Deze bloeddooop bestaat dan weer voort als b.v. bloedbroederschap en het opnemen in bepaalde stamgemeenschappen door het bloedoffer.

In de magie leeft het voort door het met bloed tekenen van bepaalde documenten.

Dat heeft alles zin, water nl. werd beschouwd als de ondergrond waarin de aarde dreef. De aarde dreef in een oceaan van onbekende diepte en grootte, in de eeuwige wateren. Dit water was dus een deel van de eeuwigheid. Het eeuwigheidsprincipe werd op die manier toegepast als reiniging, de eeuwige kracht van eenheid.

Bij de bloeddooop is het anders. Het bloed is noodzakelijk om de manifestatie mogelijk te maken van een geest, een oud geloof en overigens in de magie een erkend principe. Zegt zelfs niet uw grote Goethe: "Das Blut ist ein besondere Saft"? Het heeft een bijzondere invloed. Daardoor kan de geest zich manifesteren. Wanneer ik nu mijn bloed bind met dat van een ander (van een gemeenschap), dan zal de geest - maar ook elke geest waarmee hij verbonden is - in mij werkzaam worden. In mijn bloed manifesteert zich hetzelfde. Voortaan zal uit mijn bloed dezelfde manifestatie mogelijk worden.

U ziet, er is zeer veel te zeggen over de verschillende magische gebruiken.

Vraag: Dus dan is eigenlijk bloedtransfusie heel gevaarlijk?

Antwoord: Wanneer men het leven liefheeft is het nalaten daarvan soms gevaarlijker. U moet goed begrijpen dat een bloedtransfusie betekent, het inbrengen van bloed op volkomen zakelijke wijze en zonder magische associatie. Dan zal dit bloed op het lichaam zeker invloed hebben, maar deze invloed zal door het in zich krachtiger wordende lichaam - dat immers geestelijk de zo geschapen band niet beseft - eenvoudig worden vervangen en uitgeworpen. De feitelijke band bestaat slechts zolang het bloed in het lichaam circuleert.

Naarmate verschillende donors bij het bloed betrokken zijn geweest is de invloed meer gedeeld, en daarom t.o.v. de eigen persoonlijkheid minder belangrijk. Wij mogen niet vergeten dat juist het magische voor een groot gedeelte op de gedachte berust.

Het weten, de gedachte, de suggestiviteit die in het eigen denken leeft is eigenlijk de invloed waaruit in het lichaam de bevestiging wordt geschapen.

Wanneer ik bloed stort en ik denk niet aan een demon, dan schep ik voor de demon geen band. En dan kan ik bloedoffers brengen om een geest op te roepen, maar als ik niet beseft dat het het bloed is dat hem zal doen komen, schep ik niet de astraal mentale band, waaruit die manifestatie mogelijk wordt, en zekere krachten en zouten, die in het bloed voorkomen, kunnen worden verwerkt om daaruit het magnetisch veld op te bouwen, waarin de materialisatie van een geest mogelijk is.

Vraag: Maar zo pas heeft u gezegd, dat de magische gebruiken, die je automatisch toepast, soms gevaarlijk kunnen zijn, omdat je je daarvan niet bewust bent?

Antwoord: Inderdaad. En wel om de doodeenvoudige reden dat wij toen spraken over de handelingen, die in het onderbewustzijn van de mens zijn verankerd.

Vraag: Maar als ze dan toch niet door de gedachte worden beziel, zijn ze dus ook waardeloos?

Antwoord: Mag ik een ogenblik verdergaan?

Wanneer wij dus aannemen dat de magische handeling of procedure voortkomt uit een onderbewustzijn, dan mogen wij ook zeggen dat - zij het niet redelijk - een bewustzijn van die betekenis aanwezig kan zijn of meestal is. Wanneer iemand uit gewoonte voeten veegt zonder daarbij te denken, omdat het hem als kind geleerd is, dan zal dat meestal niet veel betekenen. Maar op het ogenblik dat het wordt geleerd als het "binnentreden in een huis", dan houdt dit ook in - al gaat het instinctief - het uitsluiten van de buitenwereld.

U mag niet vergeten dat de magie voor een groot gedeelte berust op het onredelijke en op het onderbewuste, zover het de eigen persoonlijkheid betreft.

Nu moet u eens goed luisteren, omdat het de eigen persoonlijkheid betreft is daarom die magische werking in het "ik" verankerd en zeker. Betreedt het echter wezens of krachten buiten mijn persoonlijkheid, waarbij dus mijn persoonlijke werking en instelling niet verder ter sprake komen, en moet ik bewust een uitzonderingstoestand scheppen dan moet de gedachte, de bewuste gedachte en intentie aanwezig zijn.

Wanneer u normaal leeft, dan scheidt u door deze magische handelingen een zekere sfeer.

En deze sfeer betekent het aantrekken van krachten. Deze krachten gaan met u.

Deze krachten zullen op u inwerken. Dit is een normaal gebeuren. Anders zou in een slachthuis voortdurend een geest zich moeten materialiseren. Dat gebeurt niet.

Maar wanneer dezelfde bloedige offers worden gebracht met de intentie om een geest te doen materialiseren, dan komt er een geest te voorschijn. Waarom? Omdat hier de gerichte gedachte of de bewuste gedachtekracht als directe en gerichte uitstraling noodzakelijk is om de band te scheppen tussen de geest en een bepaald materieel iets, waarin die geest kan werken, of waaruit die geest kan werken buiten haar eigen mogelijkheden om. Dit is een verschil. Het is geen tegenspraak, maar het is een verschil van waarde. En daaruit volgt dan weer dat mensen, die onbewust magische praktijken verrichten, dit meestal alleen doen met betrekking tot hun eigen uitstraling, en daarmee - maar alleen diffuus - ook t.o.v. eigen uitstraling.

Degene die zich halfbewust met magie bezighoudt, scheidt een gerichte gedachte uitstraling, maar is niet in staat de mogelijke gevolgen te overzien. Hij kan zich dus niet beschermen tegen de verschijnselen, die voor hem onverwacht komen. Vandaar dat menigeen die zich heeft beziggehouden met het oproepen van demonen, daaraan is ten ondergegaan.

Hij wist wel hoe hij moest oproepen, maar niet wat de consequenties konden zijn, hij kende niet de grote afweer, hij wist zich niet af te sluiten.

Degene die bewust oproept kan de demonen uit de diepste hel roepen, en hem kan niets gebeuren, omdat hij beschikt over de magische woorden. Daarvoor kan hij gebruiken: Christus, Iadlbaath, God de Vader. Elk woord dat Logos betekent, of functie van de Logos, is scherp omdat de gedachte daarmee wordt gericht op de Logos en zo een band tot stand wordt

gebracht.

In het onbewust zijn, waar alles diffuus is, schep ik een invloed. Maar deze is betrekkelijk, zoals water dat verdampt door een aarden kruik. Schep ik bewust iets dan is het een propje, dat ik uit de spanning van mijn eigen energie haal en het richt op een bepaald doel. In beide gevallen wordt iets van mijn wezen en kracht overgenomen door de omgeving. Maar als dit gericht geschiedt ontstaat een plas water, elders wordt ten hoogste wat waterdamp gevormd en verdampt het water in de kruik.

Vraag: Mag ik nog even terugkomen op dat wijwater? U hebt eerst gezegd dat, wanneer men zich bewust reinigt om te zorgen dat men een bepaalde geestelijke handeling behoorlijk kan verrichten, althans in een goede sfeer, daardoor alles is weggenomen wat minder gunstig zou kunnen werken. Dan is dit in wezen precies hetzelfde als bij besprenkeling met wijwater, omdat men daar de boze geesten van zich zou afwerpen, die ook de communicatie in de kerk onmogelijk zouden kunnen maken?

Antwoord: Inderdaad. Met andere woorden bevestigt u ook de stelling, die wij naar voren hebben gebracht in mijn inleiding (ik neem tenminste aan dat dit niet verzuimd zal zijn), nl. dat de innerlijke gedachtekracht, de persoonlijke instelling en afstemming van eigen wezen, in de plaats kan treden van al het uiterlijke. En dit geldt natuurlijk ook bij het gebruik van reinigende middelen of van wijwater. Maar met het wijwater geschiedt nog iets vreemds. Omdat echter de meesten zich niet bewust zijn van het feit dat dit gewijd water is, heeft het bijna geen uitwerking, m.a.w. door het onbewust zijn der gelovigen wonen in vele kerken meer demonen dan engelen.

Vraag: In het westen is het algemeen de gewoonte om bij verschillende gelegenheden elkaar de rechterhand toe te steken en te drukken. Een Chinees heb ik vaak zijn eigen hand zien drukken. Zit er in het drukken van elkanders rechterhand ook een magische betekenis?

Antwoord: Ik moet u hier waarschijnlijk teleurstellen, maar wij schudden de hand om de geslotenheid van de keten aan te geven. Dat doen niet alleen Chinezen maar vele oosterse volken. Of wij tonen (bij andere volken) de handen gevouwen, een groet van eerbied en sluiting van de keten. Mijn wezen is gesloten en mijn begrip sluit u in. Maar de westerling (sta mij toe een niet denigrerend bedoelde uitdrukking te gebruiken als "barbaar") vond het noodzakelijk te laten zien dat zijn wapenvoerende hand leeg was, door die aan de ander te geven gaf hij hem z.g. zekerheid. Totdat hij leerde om de z.g. genadedolk te hanteren. En daarmee was hij geloof ik gevaarlijker. Want, waar wij de keten sluiten daar sluiten wij tevens elke mogelijkheid tot misbruik uit. Maar de westerling schudt de rechterhand en draagt het wapen achter zich.

Vraag: Maar de westerling kent ook weer datzelfde manuaal dat de oosterling en de Chinees gebruiken, nl. een keten te vormen met beide gekruiste handen, waardoor verschillende personen worden verbonden?

Antwoord: Nu komen wij van een dagelijks gebruik tot een meer magisch gebruik.

Wanneer wij een keten sluiten, dan geven wij hiermee symbolisch de eenheid van alle aanwezigen weer. Zo zal een ieder zichzelf offeren in die keten, zich daaraan overgeven en de kracht van het geheel der keten in zichzelf beseffen. Daardoor ontstaat een grotere eenheid, die dus qua afstemming meer algemeen, en daardoor vaak meer kosmisch is dan elk afzonderlijk. De gesloten keten schept grotere magnetische krachten dan de eenling kan opbrengen, geeft betere mystieke verhoudingen dan in één persoon kunnen bestaan en - mits op de juiste wijze en met juiste intentie gesloten - geeft zij verder een zodanige algehele instelling, dat er veel hogere trillingen en krachten door u kunnen worden ontvangen dan mogelijk zou zijn door de eenling of door allen afzonderlijk.

Maar kunnen de geesten elkander beroeren, kunnen de gedachten een absolute eenheid bereiken, dan is de keten evenzeer gesloten als wanneer men elkaar de handen reikt. Want dit is in de eerste plaats een astraal gebeuren, dat meestal wordt voortgezet tot hoog in de mentale wereld.

Vraag: In het gebed sluiten wij wel de handen. Heeft dat dezelfde betekenis als het

oosterse gebaar van het sluiten van de keten?

Antwoord: Het is een gebaar van overgave. En dat is volgens de oosterse denkwijze niet juist. Want om één te zijn met God moet het leven van God in mij zijn. Daarom zal de wetende zelden bidden met gevouwen handen. De wetende bidt altijd met open handen, opdat de kracht in hem moge zijn. En wanneer hij verder gaat, dan wacht hij totdat de handpalmen leven, alsof er een gewicht van kracht op rust, eerst dan gaat hij verder. Zo is hier verschil van opvatting. En dit stamt misschien af van de wijze waarop het westers geloof zich heeft ontwikkeld.

Het westers geloof is er één van gezagsverhouding t.o.v. een stoffelijke macht, die een Goddelijke macht weergeeft, een directe of indirecte theocratie. En daarbij is men onderdaan en slaaf. Maar de oosterse richtingen die iets vrijer worden, beseffen dat zij slechts de handen vouwen wanneer zij zich afsluiten van de wereld, vandaar dat u ook heel vaak de houdingen van afgeslotenheid ziet: Ik ben in mijzelf besloten (Yoga, niet alleen Boeddha). Maar wanneer wordt gebeden in kosmische zin schep ik een band tussen mij en mijn God. Ik mag mij niet afsluiten, ik moet mij openstellen. En dat doe ik het eenvoudigst door de levende kracht in mij te laten doordringen. Hier is sprake van een kosmisch huwelijk a.h.w. met het Goddelijke.

In het gebed geef ik mij aan het Goddelijke, maar het Goddelijke geeft zich ook aan mij, en daarin ontstaat een verrijking, want ik leef meer in God. En de krachten en het wezen van het Goddelijke leven meer in mij. Vandaar dus het andere gebaar.

Vraag: Vouwden de vroege Christenen dan niet de handen?

Antwoord: De vroege Christenen vouwden de handen niet. Maar het was b.v. gebruikelijk om aan hun z.g. liefdemaal of avondmaal (dat later dus het Sacrament is geworden van sommigen, de plechtigheid van het Avondmaal) te zitten met de handen op de tafel naast de kelk en het bord, dat men gebruikte en tijdens het gebed de handpalmen naar boven te keren. Eerst later kwam het gebruik om de handen te vouwen.

Vraag: Wat betekent het symbool van het overdragen van de brandende fakkel?

Antwoord: Het is een symbool dat door de mens wordt gebruikt, maar dat waarschijnlijk voor een deel is te danken aan oude inwijdingsplechtigheden.

Herinner u dat bij sommige inwijdingsplechtigheden een mens in een labyrint werd gebracht, waarin hij door het duister dwaalde en zich aan vele gevaren en gesuggereerde gevaren zag bloot gesteld. Dan werd hem het licht gegeven wanneer hij bij de ruimte kwam, waarin de broederschap der ingewijden bijeen was, doordat hij een fakkel zag, een licht, waarmee hij werd binnengeleid. Zo werd de fakkel het symbool van weten, bewustzijn of inwijding.

Het gebaar van het overdragen van de fakkel is in vele gevallen geworden tot het symbool van het overdragen van een kracht of van een bewustzijn. Het is een typisch voorbeeld van een magie, waarmee men tracht zich te verbinden met het verleden, en daardoor in feite met heroën en goden die niet meer op aarde leven. U vindt dat bij de Olympische Spelen. Daar wordt een fakkel met Grieks vuur gebracht en daaraan wordt het vuur van het feest ontstoken. Hier wordt het oude Griekenland met de fakkel, het licht van de oude Olympiade, gebracht naar de nieuwe Olympiade, om zo een symbolische gelijkheid tot stand te brengen. Ook weer een vorm dus van onbewuste en vaak verkeerd gerichte magie.

Vraag: Ik heb nog niet begrepen hoe dat precies zit met dat mannelijk en vrouwelijk.

Er werd nl. gezegd dat, om de magie goed te kunnen bedrijven het noodzakelijk is, dat er een eenheid bestaat tussen het mannelijk en het vrouwelijk element, een evenwicht.

En dat de mens moet proberen om een zeker tekort in zichzelf aan te vullen. Er werd toen ook gezegd dat het vrouwelijke wezen voor het grootste gedeelte ook vrouwelijk is en het mannelijke wezen in sterke mate mannelijk. Ik heb altijd gemeend dat het fifty-fifty was, omdat de man oorspronkelijk van een man en een vrouw afstamt en dit altijd doorgaat. Maar nu hoor ik dat de geestelijke balans heel anders kan liggen. Zou u daarover iets willen zeggen?

Antwoord: Ik wil trachten dit te doen.

Mannelijk en vrouwelijk, gebruikt in deze en in magische zin, geeft aan het eigen levensritme de eigen invloeden van het mannelijke en het vrouwelijke. Wij zien b.v. dat het levensritme van een man 23-daags is en van een vrouw ongeveer 28-daags. Dat zijn kennelijke verschillen

die dus door de chromosomen a.h.w. al bepaald zijn. En dat wil dus zeggen dat de uitstralingen die kunnen worden opgewekt, de innerlijke sfeer die kan worden geschapen, of zo u wilt het instrument dat de geest hanteert, andere eigenschappen heeft.

En deze eigenschappen zullen zich uitstrekken over alle voertuigen die nog zeer fijnstoffelijk zijn, zodat de geest zelf niet mannelijk en niet vrouwelijk is. Zij is onzijdig, of moeten wij zeggen androgyne, dat is misschien nog beter. In de lagere sferen is men b.v. man met een zeker percentage vrouwelijke eigenschappen. Ook dit is dus erfelijk vastgelegd, dit past in het eigen levensritme.

En het komt tot uiting in een eigen karakter, in eigen gedachte-uitstralingen.

Zo kan een vrouw dus evenzeer bepaalde mannelijke kwaliteiten hebben, die liggen lichamelijk vast en werken dus in alles door. Dat ligt in de hormoonsecreties, dat ligt in de wijze van denken, van reageren, het erkennen van sympathieën en antipathieën zelfs. Dit alles staat daarmee in verband. Zo zal dus dat geestelijk bestaan - al is het op zichzelf dus niet mannelijk of vrouwelijk volgens menselijke opvattingen - gebonden zijn in uiting en prestatie aan een instrument dat wel die eigenschappen heeft. En daardoor wordt dus het zoeken naar aanvulling soms noodzakelijk.

Nu zijn er vele oude tempels en genootschappen geweest, waar men dus de eenvoudigste stoffelijke wijze gebruikte om die aanvulling tot stand te brengen. Er zijn b.v. heel veel mysteriespelen geweest waarbij dus, laat ons zeggen, de huwelijksdaad werd gesteld in het openbaar om die eenwording uit te drukken. Dat was een magisch gebeuren, daar zag niemand iets afstotelijks in, het was de uitdrukking van de eenwording van een tweevoudige verschijning van het "ene". Men gebruikte dit oorspronkelijk zelfs in tempels om daarmee bepaalde gaven te verkrijgen. Dit is de oorsprong geweest van de latere tempelprostitutie.

Nu heeft men langzamerhand ontdekt dat die stoffelijke weg wel eenvoudig, maar niet altijd de meest juiste is. Omdat - wanneer men dit stoffelijk contact zoekt - een ruw begeerte-element zulk een grote rol kan spelen, dat het instinct het bewust richten en het bewust absorberen van krachten overvleugelt. Waar dit het geval is heeft de daad dus geen magisch nut meer, zij is niet beheersbaar. En daarom is men overgegaan tot bepaalde rituele systemen, waarbij in sommige sekten ook nog wel de geslachtsdaad een rol speelde, en later tot bepaalde systemen van gedachte contacten. Op den duur maakte men zelfs gebruik van een instelling, waarbij b.v. door gezamenlijke zang, of gezamenlijke gebaren of dans, of een afwisseling daarvan (mannenkoor zingt en vrouwenkoor zingt) diezelfde eenheid op een ander vlak werd gesymboliseerd.

Daarbij werden de hartstochten niet zo fel in het geding gebracht en was de uitwerking weliswaar wat minder, maar zij was beheersbaar en dat andere was niet beheersbaar. En zo is dus een groot aantal verschillende methoden ontstaan om die aanvulling te vinden.

Typisch is dat wij deze zelfde methode b.v. vinden bij een kloosterlinge. Zij bidt. Zij leeft om de mensheid te helpen (Een Boeddhistische non doet dat ook). Maar wat zegt nu de westerse kloosterzuster? "Ik ben de bruid van Christus."

Onbewust drukt zij een seksuele verhouding uit tussen zichzelf en de hemel, en beleeft die weliswaar - althans veelal - op een ander dan zuiver stoffelijk niveau, maar de emotie die daarmee samengaat bestaat in haar. Zij wordt een krachtbron. Wanneer zij dit volledig genoeg doet kan die kloosterlinge dus een zekere magische kracht verwerven. Maar zij staat buiten de gemeenschap en weet vaak niet hoe die kracht te richten. De kracht wordt gewekt en gaat teloor in het nutteloze, omdat de realiteit niet wordt beseft.

Hier heeft u dus een typisch voorbeeld van hoe dat kan.

Vraag: U heeft het in de inleiding ook over dansen gehad als magisch gebruik, dat bij primitieve volkeren nog veel in zwang is. Nu heb ik daarvan ook afbeeldingen gezien (op de televisie) van Zuid-Amerikaans indianendansen. Wat opvalt is altijd het stampen met de voeten op de aarde. Is dat om de gemeenschap, het verband tussen de mensen en de aarde aan te duiden?

Antwoord: Ook hier moet ik u waarschijnlijk teleurstellen. Een dergelijk stampen is niet een contact vaststellen met de aarde, maar het is schokken teweeg brengen in het eigen "ik", ritmische schokken die het hele lichaam beheersen, zodat een trilling a.h.w. (het ritme) doordringt in elke spier, in elke vezel, en zo het geheel kan overvleugelen.

Hetzelfde kunt u krijgen als u b.v. in een motorvoertuig zit, dat een regelmatige en betrekkelijk trage trilling heeft. Er ontstaat dan niet alleen een vermoeidheid, maar ook een versuffing, die in sommige gevallen tot een roes kan leiden, alleen maar die beweging.

En als u dit nu weet dan kunt u begrijpen dat deze primitieven zelfs in hun overgave niet alleen in de dans een wil om te beleven uitbeelden, maar dat zij die helemaal in zich willen laten doordringen. Vandaar ook dat dus zoveel van deze dansen voeren tot een voortzetting, die men dan met de term "orgieën" pleegt aan te duiden. Maar dat is geheel verloren gegaan in een wereld die voor de stof niet reëel is. Men geeft daaraan uiting op zijn eigen wijze.

Dit is een vorm van - laat ons zeggen - soms zwarte maar vaak ook groene magie. Wanneer wij de mocambo(?) varianten krijgen, dan vinden wij daarin wel degelijk witte magie, maar wij noemen haar groen, omdat zij is gebaseerd op natuurlijke werkingen en waarden in de mens zelf, het gebruik van natuurlijke krachten en bestanddelen.

Vrienden, wanneer ik nog een ogenblik uw aandacht mag vragen om te sluiten, zou ik nog graag het volgende onder uw aandacht willen brengen. Natuurlijk is dit voor u niet meer noodzakelijk, maar ik zou mijzelf schuldig achten, als ik onvolledig zou zijn.

Wanneer wij spreken over magie, dan denkt menigeen daaraan als iets, dat ver van hem af ligt. Maar de werkelijke magie is vlak bij. Het is niet het buitengewone, het sensationele, dat menigeen daarin denkt te vinden. Het is een normaal aspect van uw eigen leven, opdat uw geestelijke voertuigen en dat deel van uw bewustzijn dat niet geheel doordringt, gezamenlijk op u kunnen inwerken, en door u op andere krachten in de materie en in bepaalde sferen.

Wanneer u bang bent voor een bepaald iets, u vreest dit in de magie, in het leven, dan zult u ofwel die vrees moeten overwinnen door het in de ogen te zien, dan wel u er van af moeten wenden.

Wanneer men bezig is met magie is er altijd tegenwoordigheid van geest nodig. Men moet op elke onverwachte gebeurtenis of verandering a.h.w. ingesteld zijn. Maar indien u gelooft in een kosmische kracht, in een lichtkracht, dan is deze, en de innerlijke verbondenheid die u daarmee voelt, altijd de bescherming. Ook wanneer u uit uw lichaam zult treden, en een ogenblik leven in een andere wereld of sfeer, zo is alsnog het kennen alleen van een dergelijke begrip voldoende.

Nu kunt u deze dingen denken, wanneer u dus denkt: "In de naam van de Almachtige God", dan bent u vrij van demonen. Zij kunnen daar niet tegenop.

Maar wanneer u in de materie bezig bent met die magische formule of bezwering, dan krijgt u heel vaak termen, die absoluut zinloos schijnen of zelfs zijn. Hier spreekt dan niet meer de rede, maar ergens het verleden van de mens. Misschien gebruikt u woorden uit dode talen en Godsbegrippen, die reeds lang niet meer op aarde bestaan. En in de schijnbare zinloosheid of onzinnigheid zelfs, van hetgeen u zegt en doet, herwint u ergens een natuurlijk ritme.

Al de krachten zijn belangrijk voor u, zolang u ze kunt gebruiken.

Het experiment om het experiment is vaak nutteloos en gevaarlijk. Slechts als oefening is het toegelaten. En om goed te kunnen experimenteren moet men althans iets weten omtrent zijn eigen karakter en inzichten, en enig psychologisch inzicht bezitten.

Wanneer mijn vriend u heeft verteld, hoe alle dingen in de magie tenslotte weer zijn terug te voeren tot twee waarden, dan heeft hij daarbij gefaald en u niet alles genoemd. Hij heeft u b.v. niet getoond de Ouraburos, de slang die zichzelf verslindt. De uitdrukking van het in zichzelf kerende, en daardoor zichzelf vruchtbaar makende of scheppend makende in de mens, waarbij de gedachte het wezen bevrucht en uit deze bevruchting de wereld (het spiegelbeeld van God) wordt geboren.

Hij zal u niet hebben gesproken over magische spreuken en rituelen. Maar geloof mij, er zijn woorden die - hoe zinloos zij ook heten - toch grote uitwerking hebben. Men hoeft de klank niet te begrijpen, wanneer men haar slechts gevoelt. Wanneer ik b.v. de gewone klank AEIOUI herhaal, en ik voeg daaraan bepaalde namen toe, dan heb ik ook een voor het westen aanvaardbaar klankgeheel geschapen, dat teruggrijpt naar de innerlijke mens.

Vraag u daarom nooit af of de magie zin heeft volgens de rede, maar vraag u af of ze zin heeft voor uw gevoel. Leer beseffen dat in het dagelijks leven, en in de praktijk van het dagelijks leven, meer magie voorkomt dan men oorspronkelijk zou denken. En dat wat ik hier nu noem in een klank, die toch wel heilig kan zijn, heel vaak wordt weerkaatst in de schijnbaar zinloze

herhaling van enkele woorden in een lied, dat dan dezelfde magische werking kan hebben.

Dat rituele gebaren en de rituele dans soms in een eenvoudig gewoontegebaar weerkaatst kunnen worden en daar een ongeveer gelijke werking kunnen hebben.

Vraag u af, wat doet mijn gevoelens werkelijk overvloeien? Wat geeft mij een gevoel van verbondenheid met het Al, ook in het dagelijks leven? En zonder dan daarmee onmiddellijk wonderdadig en wonderbaarlijk te willen werken, schep rond u harmonie, waaruit u kracht en begrip put en geef dit aan de wereld, want door te geven ontvangt u.

En zo wordt de magische keten gesloten, waarin de mens deel is van het verbond der grote Heerscharen, der grote Krachten van het Al, de krachten der mensheid van het verleden en van de toekomst.

U bent deel van een keten die eens waarlijk wordt gevormd, aan het einde der tijden, wanneer allen hun plaats hebben gevonden, maar die u reeds nu voor uzelf werkelijk kunt maken, indien u anderen kunt aanvaarden en accepteren. En de eenvoudige dingen die uit uw gevoel opwellen aan gebaar, aan reactie, zoveel mogelijk tracht om te zetten in een vorm, waarin de betekenis die zij voor u hebben overvloeit naar een ander.

En ten laatste, mijne vrienden, sta mij toe u erop te wijzen dat een ieder die resultaten vraagt van magie, ook van praktische magie, zelf werke.

Er is niemand die voor u de magie produceert. U kunt haar slechts zelf realiseren, en wel door te werken met de waarden van uw gevoel, aangepast aan de wereld en de mogelijkheden waarin u leeft.

Leer elke dag, waarin duizend mogelijkheden zijn om krachten op te nemen of krachten te verliezen, de gevoelswaarde zo te doen spreken dat zij harmonie zeggen, eenheid met uw omgeving, met de mensheid. En u zult ontdekken dat er krachten tot u komen.

Zonder u af - met of zonder doel - van uw werk, van de mensheid, van het Al, door verzet, door ergernis of door terugwijzing en u zult ontdekken dat dit u meer krachten kost dan u daardoor ooit kunt herwinnen.

Leven betekent: Het zoeken naar de eenheid, hetwelk is het principe der magie. Het vinden van eenheid is de oplossing van menig psychologisch probleem. En dat is de kern van elke godsdienst, de kern van alle leven, voor het westen zowel als voor het oosten.

Tracht daarom, mijne vrienden, voor uzelf het "Omnes in omnia" en "Omnia in omnes" te begrijpen: "Allen in alles" en "alles in allen". Want hierin ligt de overwinning.

De band die alles bindt, die de krachten uit alle sferen kenbaar doet worden op uw wereld, leert u het Goddelijk Principe en de Goddelijke Wet kennen en manifesteert en verrijkt u, zonder dat u daarvoor plechtstatig wordt of een grote magische bezwering uitsprekt, want uit uw gedachten vloeit het resultaat voort.

En nu zult u mij misschien toestaan afscheid van u te nemen. Want, vrienden, ik ben u zeer dankbaar dat u mij zo vriendelijk hebt te woord gestaan, en ik hoop dat mijn antwoorden uw verwachtingen niet te zeer hebben beschaamd.

Het was mij een vreugde dit onderwerp voor u te mogen voorbereiden.